

РЕШЕНИЕ

№ 502

гр. София, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10197** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. Н. И. от САК, срещу Решение №20185582/15.09.2021 г., постановено по АН дело №5436/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №419140-F475601/18.03.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП - С.. Със същото на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 23750 лева на основание чл.5, ал.1 ЗОПБ за извършено нарушение на чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ.

Касаторът счита въззивното решение за неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Излагат се доводи, че същото е постановено в противоречие с трайната съдебна практика съдилищата, в решенията на които се приема, че отношенията между търговското дружество и неговите съдружници, включително разпределението на дивиденди, не попадат в приложното поле на ЗОПБ; заключението на вещото лице по приетата ССЕ и приетите писмени и гласни доказателства, от които е установено, че дивидентът не е платен в брой, а по банков път; разпоредбите на Закона за счетоводството и счетоводното законодателство, които СРС е приложил изцяло неправилно. Според касатора съставеният РКО не означава и не удостоверява плащане в брой, а взети пари

от касата от неговия управител. Счита, че РКО удостоверява разход от касата, а не плащане в брой. Твърди се също, че разпоредбата на чл.3, тълкувана във връзка с чл.2 ЗОПБ не обхваща движението на паричните средства в едно дружество за служебни цели. Действията, които управителят извършва с паричните средства на дружеството в брой не представляват плащания по смисъла на ЗОПБ. По тези съображения, подробно мотивирани в касационната жалба, се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендира се присъждането на направените разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация – ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юристконсулт П. Г. в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Излага съображения за правилност на обжалваното решение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна и доказана.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №419140-F475601/18.03.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП - С.. Със същото на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 23750 лева на основание чл.5, ал.1 ЗОПБ за извършено нарушение на чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ, за това, че на 12.02.2019 г. в дирекция СДО при ТД на НАП, след приключена проверка по прихващане или възстановяване на [фирма] и извършен анализ на представените доказателства от контролните органи бил констатиран счетоводен запис по кредитите на с/ка „Каса“ на 18.12.2018 г. в размер на 47 500 лв., с основание „частично плащане на дивидент за 2012 г.“. В тази връзка бил представен Протокол от едноличния собственик на капитала на [фирма], съгласно който на 18.12.2018 г. било взето решение за разпределяне на част от неразпределената печалба за 2012 г. в размер на 50 000 лева под формата на дивидент в полза на едноличния собственик на капитала Р. И. М.. Издаден бил и разходен касов ордер №126, с който била изплатена сумата в размер на 47 500 на Р. И. М.. При така описаната фактическа обстановка извършеното от [фирма] било квалифицирано от проверяващите лица като нарушение на чл.3 ЗОПБ. Издаден бил АУАН № F475601 от 07.03.2019 г., въз основа на който било издадено и процесното наказателно постановление.

СРС е приел, че от събраните по делото доказателства е установявано по безспорен и несъмнен начин, че документираната в процесния РКО №126/18.12.2018 г. парична сума е в размер на 47 500 лева, както и че същата представлява плащане на дивидент в полза на едноличния собственик на дружеството. При така установеното от фактическа страна е приел от правна страна, че разпределението на дивиденти попада в приложното поле на ЗОПБ. Спроед СРС това е така, тъй като специалният закон регламентира ограничаването на всички плащания в гражданския и стопанския оборот

на страната, с изключение на изрично изброените в разпоредбата на чл.2, т.1-7 от ЗОПБ, сред които дивидентът не фигурира. В хипотезата на чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ видът на сделките, договорите или паричните операции са без значение за неговия обхват. Друг специален закон също не съдържа разпоредба, която изрично разрешава плащане в брой на дивиденти в размер, различен от предвидения в ЗОПБ, поради което и спрямо тези плащания, макар и да нямат характер на парична престация по договор, приложение намира именно ЗОПБ.

Предвид това и като е приел, че внасянето впоследствие /след приключване на административнонаказателното производство с издаване на обжалваното НП/ на сумата по РКО №126/18.12.2018 г. от Р. И. М. с вносна бележка от 04.04.2019 г. по сметка на дружеството и нареждането на превод от дружеството на същата дата с платежно нареждане на сумата по банкова сметка на Р. И. М., не променят извода, че определената в процесния РКО парична сума е заплатена в брой на едноличния собственик на капитала на 18.12.2018 г., когато е издаден първичния счетоводен документ - РКО №126/18.12.2018 г. Следователно нарушението - извършено плащане в брой на сума, значително надвишаваща предвидения в закона праг от 10 000 лева, е установено.

Въззивният съд е приел, че правилно е определен субекта, извършител на нарушение по чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ. Налице е съставомерно от обективна страна негово поведение, поради което законосъобразно е наложена предвидената в санкционната разпоредба административна санкция. Същата е правилно определена по размер, който е точно фиксиран като процент от общия размер на направеното плащане, поради което не съществува възможност за нейното намаляване. В случая, 50 на сто от общия размер на извършеното плащане в брой в размер на 47 500 възлиза на 23 750 лева, в какъвто размер е и наложената имуществена санкция на дружеството с процесното НП.

СРС не е констатирал допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, до степен същото да не може да разбере за какво нарушение е ангажирана отговорността му. АУАН и НП съдържат всички реквизити, предвидени в ЗАНН, като е налице идентичност в направеното словесно описание в обстоятелствените им части и дадената правна квалификация на вмененото нарушение. Правилно е приложен и материалния закон. Счел е, че не е налице основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, тъй като се касае се за нарушение, при което законът не изисква настъпване на каквито и да било вредни последици, и най-малко водещи до ощетяване на държавния бюджет. С оглед на защитените обществени отношения със специалния закон и стойността на описаното в обстоятелствената част на НП плащане в размер, значително надвишаващо прага от 10 000 лева, извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Освен това, въззивният съд е приел, че вмененото нарушение е от такова естество, че същото не може да бъде отстранено чрез последващ превод на сумата по банков път, едва след повторното ѝ внасяне в брой на каса на дружеството, какъвто очевидно е настоящия случай. По така изложените съображения НП е потвърдено.

Настоящият касационен състав счита, че въззивният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите и относими към предмета на спора доказателства. Анализирайки същите обосновава е приел, че е доказано извършено

плащане в брой на сумата от 47500 лева на 18.12.2018 г., представляваща плащане на дивидент в полза на едноличния собственик на дружеството. Споделят се и изводите му, че изплащането на дивидент попада в обхвата на ограничението по чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ.

Съгласно чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 10 000 лв. Санкционната норма на чл.5, ал.1 ЗОПБ, предвижда, че този, който извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 3, се наказва с глоба в размер 25 на сто от общия размер на направеното плащане - ако е физическо лице, или с имуществена санкция в размер 50 на сто от общия размер на направеното плащане - ако е юридическо лице.

В настоящия случай от събраните в хода на въззивното производство доказателства безспорно е установено, че на 18.12.2018 г. е извършено плащане в брой на сумата 47500 лева от [фирма], [населено място] на едноличния собственик на капитала на дружеството Р. И. М., представляваща плащане на дивидент за 2012 г. РКО от 18.12.2018 г., въз основа на който е прието от АНО, че е извършено плащането, удостоверява движението на парични средства между два различни субекта – дружеството и получило го лице – едноличния собственик на капитала Р. М., при което и с оглед посоченото в него основание „частично плащане на дивидент за 2012 г.“ настоящият съдебен състав счита, че правилно СРС е приел, че е налице извършено плащане в брой на отразената в него сума. В тази връзка неоснователен е доводът на касатора, че с РКО се установява движение на парични средства в дружеството за служебни цели, както и че действията, които управителят извършва с паричните средства на дружеството в брой не представляват плащания по смисъла на ЗОПБ, доколкото посоченото в него основание за извършения разход от касата навежда на извода за извършено плащане. Именно РКО е доказателството за извършеното плащане, съществувало към момента на установяване на нарушението и издаване на НП. По разбиране на настоящия съдебен състав неотнормимо към съставомерността на деянието е дали са спазени разпоредбите на Закона за счетоводството и счетоводното законодателство. Достатъчно е да е установено с относими и допустими доказателствени средства извършено плащане в брой на сума, над предвидената в чл.3, ал.1 ЗОПБ. Последващите действия по внасяне на сумата по сметката на дружеството и превеждане на дивидента по банков път на едноличния собственик на капитала правилно СРС е приел, че са неотнормими към съставомерността на деянието, доколкото са извършени след установяване на нарушението и издаване на НП.

Предвид изложеното настоящият касационен състав счита, че извършено от касатора съставлява нарушение на чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ, съгласно която разпоредба плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност равна на или надвишава 10 000.00 лв. От посочената нормативна регламентация следва изводът, че налагането на административна санкция по чл. 5, ал. 1 от ЗОПБ се свързва с нарушение, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл.3 от ЗОПБ плащанията над определена стойност или по договори над определена стойност да се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, като единствената възможна форма на съставомерното изпълнително деяние по чл.5, ал.1 от ЗОПБ, е действие по извършване на плащане в нарушение на изискванията на чл. 3 от ЗОПБ. След като

съставомерното изпълнително деяние се свързва с извършване на плащане, което не е съобразено с императивно регламентирания в закона начин на плащане, то безспорно е налице твърдяното нарушение. Съдът съобрази и тълкуването на термина "плащане", съгласно ТР№ 3/18.05.2012 г. на ВКС, както и обстоятелството, че ограниченията, предвидени в чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ се отнасят до всички плащания над 10 000 лв. независимо от правното основание, на което са извършени.

Принципното изискване на ЗОПБ е при плащания на територията на страната, когато размерът на тези плащания надхвърля сумата от 10 000 лв., те да се осъществяват само чрез банков превод или чрез внасяне по платежна сметка (чл. 3, ал. 1 ЗОПБ). Лимитите, въведени от ЗОПБ имат за цел да се ограничи прехвърлянето на парични средства в наличност, без да е налице възможност за реалното проследване на движението на средствата. Тази цел е посочена и в мотивите към законопроекта, в които се казва, че въведеното ограничение е с цел отчетност и проследимост на паричните потоци, включително и за нуждите на приходната администрация. Изключенията, предвидени в ЗОПБ, са регламентирани в чл. 2, т. 1 - т. 6. Видно от изложеното изплатената сума от името и за сметка на [фирма], [населено място] не попада в цитираните изключения, до какъвто извод правилно е стигнал и СРС. Изхождайки от горното, при наличие на обстоятелствата по чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ, следва да бъде изпълнено изискването на закона плащането да се извършва чрез превод или внасяне по платежна сметка, което в случая не е спазено.

Цитираната в касационната жалба съдебна практика е неотнормативна в случая, доколкото касае нарушения на чл.3, ал.1, т.2 ЗОПБ, докато процесното нарушение е по чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Според ал.4 на чл.63д ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д ЗАНН /в случая НП/, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В случая ответникът е представляван от юрисконсулт, който своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид изложеното дружеството касатор следва да бъде осъдено да заплати на Национална агенция по приходите

разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20185582/15.09.2021 г. ., постановено по АН дело №5436/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №419140-F475601/18.03.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП – С., с което на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 23750 лева на основание чл.5, ал.1 ЗОПБ за извършено нарушение на чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на Национална агенция по приходите деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.